

[Undervisningsministeren.]

ført, at denne orientering fandt sted, hvorved jeg overfor partiformændene gjorde rede både for det nævnte forhold i gavebrevet og for min egen opfattelse af den forpligtelse, der herved påhvilede os. Som naturligt er, har der i den mellemliggende tid været ført forhandlinger mellem staten og Københavns kommune, og disse forhandlinger er resulteret i den overenskomst, der er sluttet og underskrevet, henholdsvis af mig som undervisningsminister og af et medlem af Københavns magistrat, og hvorefter de to myndigheder, henholdsvis regeringen og magistraten, er gået hver til sin repræsentative forsamling, nemlig henholdsvis jeg til rigsdagen i dag og magistraten i går til borgerrepræsentationen, hvor der fandt en forhandling sted om sagen.

Hvad overenskomsten angår, var et af de første spørgsmål, vi diskuterede indgående, det, hvordan selve ejerforholdet skulle være med hensyn til et sådant kommende museum. Jeg var begyndt at tumle med tanken om et sameje, men dels blev det frarådet af mine embedsmænd, dels viste det sig under forhandlingerne, at det ville være af ikke ringe betydning for Københavns interesse for sagen, at Københavns kommune blev ejer. Dette havde jeg intet imod, men naturligvis måtte den, der blev ejer — det var vi selvfølgelig også klar over fra statens side —, tage en vis større forpligtelse vedrørende driften. Derfor vil man se, at forslaget i al korthed går ud på at overtage gaven, og jeg kan sige, at med hensyn til den bygning, som her tænkes opført, regner man med efter det oprindelige, der i sin tid har været kalkuleret, og de tillæg, man må lægge dertil efter stigningen i udgifterne, at omkostningen vil være omkring 1 mill. kr., der deles halvt om halvt mellem staten og kommunen. Derimod vedrørende driften kommer det forhold frem, som jeg omtalte, at ejeren, i dette tilfælde Københavns kommune, til driften efter overenskomsten skal yde 60 pct., medens staten efter lovforslaget yder 40 pct.

Dette er i al korthed hovedsagen vedrørende forslaget. Det ville vel være urigtigt af mig, om jeg ikke omtalte, hvad jo alle medlemmer her i denne sal ved, at der har været rejst stor modstand mod planen, ejendommeligt nok specielt indenfor kunstneres kreds. Man har efter de referater, der er kommet frem i pressen, den opfattelse, at navnlig de yngre kunstnere gør gældende, det er urimeligt, at man bygger en sådan bygning for en enkelt kunstners

værker. Jeg vil gerne dertil sige, at det er vanskeligt lige akkurat indenfor dansk kunstverden at finde nogen mand, der vil kunne sidestilles med J. F. Willumsen. Men dertil kommer jo, at grundlaget for forslaget er, at denne meget betydende aldrende kunstner skænker denne overordentlig store skat, dels egne arbejder, dels hvad han overhovedet ejer, og kommer med det til os. Man kan derfor, synes jeg, slet ikke på nogen måde drage slutninger vedrørende et almindeligt museum for moderne kunst. En sådan tanke vil jeg, det vil jeg benytte lejligheden til her at sige, i høj grad gerne støtte. Jeg har et forslag i finansudvalget vedrørende et lejemål af lokalerne ude på Kastelsvej, hvor Johan Hansens samling i sin tid var. Hvis det går i orden, hvad jeg håber, vil vi netop dér kunne få lejlighed til fra statens museum at få udstillet og ophængt billeder, også moderne kunst, som ikke tidligere har kunnet blive fremhængt. Min interesse herfor vil jeg gerne gøre udtrykkelig gældende. Men noget helt andet er dette her, hvor vi står overfor en gave, som vi naturligvis kan afvise, men som vi må være klar over, hvis vi modtager den, nødvendigvis, at der må være et hus til den. Jeg ser, at man i Norge overfor Edward Munchs store samlinger har gjort lige netop det samme, som nu her påtænkes, idet man ganske vist endnu ikke har opført, men har i sinde at opføre et Edward Munch hus.

Man har dernæst gjort den indvending, at det, som er gavens indhold, ikke er repræsentativt for Willumsens kunst. Heri er der selvfølgelig den sandhed, at først i kunstnerens 50 års alder begyndte man her i Danmark virkelig at få interesse for Willumsen, og at derfor mange af hans store, betydelige ungdomsarbejder findes navnlig på svenske og norske hænder, og dem kan vi naturligvis ikke regne med at få til samlingen. Men jeg vil dog sige, at når man ser værkerne igennem i selve gaven, så er der dels i de originale værker og dels i skitser til nogle af hans berømteste værker en sådan rigdom i samlingen, at det vil være urigtigt at kimse af det; og selve den fond, jeg omtalte før, tilsigter jo iøvrigt netop, at man skal kunne udvide samlingen, idet man skal kunne få midler til at købe store repræsentative værker, som nu er i privat besiddelse.

Jeg skylder også at nævne, at modstanden har i høj grad været rettet mod det, der kaldes hans gamle samlinger.

Jeg har selv indgående undersøgt de